

У саду

У саду

Арешт Ісуса

Матвія 26:31-75; Івана 18:1-8

Після вечері Ісус сказав учням: "Цієї ночі ви зрадите Мене". "Тільки не я! – упевнено заперечив Петро. – Я ніколи не покину Тебе, Господи!"

Ісус зітхнув. "Перш ніж півень прокукурікає вдосвіта, ти тричі зречешся Мене". "Не може такого бути! Я швидше помру, ніж зраджу Тебе!" – запевнив Петро.

Коли всі прийшли до саду
Гефсиманського, Ісус попросив учнів
помолитися разом із Ним. Та учні
втомилися. Невдовзі позасинали. Тому
Ісус молився Сам.

Господь знав, що вороги прагнуть Його смерті. Він також знав, що невдовзі мав померти. "Покажи мені іншу дорогу, Отче, – помолився Ісус, – та коли її не існує, Я все одно виконаю Твою волю".

Раптом спалахнуло світло. Почулися вигуки юрби, усі попрокидалися! Прийшов розлючений натовп людей, яких підмовили релігійні лідери. Юда поцілував Ісуса в знак привітання, щоб показати, кого саме потрібно схопити.

"Я Той, Кого ви шукаєте", – повідомив Ісус. Від цих слів вояки оступилися й попадали на землю. Та потім оговталися, схопили Ісуса і привели до своїх керівників.

Більшість учнів повтікала, а Петро тримався осторонь. Він вирішив зачекати на подвір'ї, щоб побачити, чим усе закінчиться. "Хіба ти не учень Ісуса?" – здивувався хтось із юрби. Переляканий Петро заперечив: "Ні!"

Двоє інших запитали те саме. "У жодному разі! – знову заперечив Петро. – Я навіть не знаю, про Кого ви говорите!" Так Петро тричі зрікся Ісуса. Аж раптом почув, як закукурікав півень... Петро гірко заплакав.

